

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1670

Quæst. 4. Qualiter decretum Dei disiunctiuum prædefiniens aliquem actum voluntatis creatæ vagè, siue sub disiunctione cum libertate ipsius voluntatis ad talem actum possit componi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77011)

conditione existentiae eiusdem actionis prout à Deo; subindeque per eandem veritatem completur potentia proxima omnipotentiae diuinæ ad concurrendum cum creaturâ prout dictum à nobis est num. 69. Sed hæc potentia proxima omnipotentiae proximè antecedit actionem, utpote causa proxima eius: cum ipsaque actione est connexa, utpote includens in se decretum Dei conditionatum, & purificationem conditionis. Ergo necessitat ad actionem; actioque proinde non libera, sed necessaria euadit. Concesso toto antecedente, distinguo consequens. Necessitat ad actionem omnipotentiam; actioque proinde præcisè prout est ab omnipotentia, non libera, sed necessaria euadit, idque necessitate secundum quid dumtaxat antecedente, & simpliciter consequente; concedo. Necessitat ad actionem creaturam liberam; actioque proinde tum prout est à creaturâ ipsâ, tum simpliciter non libera, sed necessaria euadit; nego. Quo obiectio facta penitus corrui. Recognosce generalem doctrinam de concursu duarum causarum ad eandem actionem, traditam supra disp. 30. quæst. 5. proposit. 4. Inde enim percipies, quomodo in casu præsentis potentia proxima omnipotentiae completa per veritatem prædictam solius omnipotentiae est propria, terminataque ad actionem præcisè prout est ab ipsâ omnipotentia, & in suo esse dependens à nutu libero creaturæ, utpote à quo dependet veritas conditionata, per quam completur; vnde, quòd sit illa cum actione connexa, nihil huius libertati præiulicet; nam talis connexio solui præstat, quòd omnipotentia ad actionem, prout est à se, necessitata concurrat; quo iure, nihil veritatis dicatur, necessitate tamen secundum quid antecedente, & simpliciter consequente. Ceterum, quia potentia proxima ad actionem communis creaturæ, & omnipotentia, omnimodisque independens ab exercitio actionis, & potentia proxima propria creaturæ ad ipsam actionem, prout à se indifferentes sunt ad vtrumuis, positio actionis ab eis oriunda determinat tum ad ponendam actionem, prout est à se, tum ad necessitandam omnipotentiam, ut illam quoque prout est à se, ponat. Quo fit, ut actio non solum, prout est à creaturâ, sed absolutè, & simpliciter libera euadat.

Propositio 3.

75 Omne decretum conditionatum pure intentiuum, & prædefinitiuum actus siue prout liberi formaliter, siue quoad substantiam eius præcisam à libertate, & necessitate, etiam, purificatâ conditione, cum libertate actus benè cohæret, quando hic executioni mandatur per medium liberum.

Quia tale quoduis conditionatum decretum prout coniunctum cum conditione purificatâ simili decreto absoluto æquiualeat prorsus, quod ad rem attinet, ut ex se, & ex dictis est notum. Sed simile quoduis absolutum decretum benè cohæret cum libertate actus per illud prædefinitum, quando hic executioni mandatur per medium

liberum, ut constat ex sigillatim dictis de singulis quæst. 2. Ergo tantumdem est dicendum de tali quouis conditionato decreto prout coniuncto cum conditione. Quomodo autem illud solum sit à voluntate impeditibile per omissionem actus, impeditâ scientiâ mediâ, (cum qua non potest non aliquo modo esse connexum iuxta dicta quæst. 2.); conditio verò secus, nisi aliâ & illa sit connexa cum actu, ex dictis proposit. 1. constat. In quibus amplius morari, necessarium non est.

QVAESTIO IV.

Qualiter decretum Dei disunctiuum prædefiniens aliquem actum voluntatis creatæ vagæ, siue sub disunctione cum libertate ipsius voluntatis ad talem actum possit componi.

Suppono primò, licet decreta ex parte obiecti vaga, seu disunctiua formaliter in Deo dari non possint, dari tamen posse decreta ex parte obiecti vaga, seu disunctiua æquiualeter, tendentia videlicet determinatè in existentiam, vniuersitatisque ex extremis disuncti sub conditione negationis alterius, siue aliorum, si sint plura, quam duo, prout supra disp. 34. quæst. 5. explicatum est, & probatum.

Suppono secundò, eiusmodi disunctiua decreta aut posse esse pure intentiua, aut posse esse exequutiua, si sint de actibus oriundis ab omnipotentia diuinâ simul, & à causâ creatâ liberâ; secus, si sint de actibus oriundis aut à solâ omnipotentia diuinâ, aut ab omnipotentia diuinâ simul, & à causâ creatâ necessaria, prout supra etiam relinquimus fusiùs expositum disput. 36. quæst. 5. à num. 92. In præsentis autem questionis tam exequutiua, quam intentiua locum habent: cum sermo sit de prædefinitiuo actu oriundo à voluntate creatâ, & ab omnipotentia diuinâ.

Suppono tertio, per decretum disunctiuum aut posse prædefiniri actum determinatum in disuncto iuarum causarum, aut disunctum actuum in se ipso. Disunctum autem aut potest esse duorum tantum extremorum, aut plurius in quouis numero. Agemus tamen claritatis gratiâ de dectetis tendentibus in disuncta duorum tantum extremorum: nam, quæ de eis dicta fuerint, facillè accommodanda venient tendentibus in disuncta plurium. Duorum autem actuum disunctum duorum actuum poterit esse aut eiusdem voluntatis, aut distinctarum. Potest item decretum disunctiuum esse de existentia aut vnus, aut duorum actuum in vno, vel altero ex duobus instantibus temporis, prior scilicet, vel posteriore.

Suppono quarto, duo quæuis extrema A & B bifariam posse prædefiniri à Deo disunctiue æquiualeter. Primò per duo decreta simultanea, quorum alterum sit de existentia extremi A sub conditione negationis extremi B, alterum de existentia extremi B sub conditione negationis extremi A. Secundò per vnicum decretum tendens

dens simul in existentiam extremi A sub conditione negationis extremi B; & in existentiam extremi B sub conditione negationis extremi A. Vtrius autem ex his modis fiat, nihil interest ad rem. Quare semper compendij gratia de decreto Dei disunctio tanquam de vnico loquimur.

Propositio 1.

80 Decretum disunctiuum conferendi voluntati creatæ ad obtinendum actum eius præcisè quoad substantiam vel medium liberum, vel medium necessarium prout efficacia (quod prædefinitio quædam erit actus in suâ causâ vel liberâ, vel necessitatâ) benè cum ipsius actus libertate cohærebit, si de facto ille per medium liberum executioni mandetur.

Quia, licet tale decretum cum solâ substantiâ actus sit connexum intrinsecè, proindeque ad existentiam suam dumtaxat petat, quod ille existat siue per medium necessarium, siue per liberum; positò tamen, quod de facto ponatur medium liberum pro illius existentia obtinendâ, voluntas tali medio instructa non potest non potentiam habere ad impediendum dictum decretum, (utpote quod respectu actus tantum est principium remotum); atque adeo nec potest non manere libera ad actum ipsum; prout constat ex dictis circa decretum præcisiuum quæst. 2. proposit. 5. Quæ ad casum præsentem sunt applicanda tanquam ad similem omnino, quod ad rem attinet.

81 Quod si decretum de medio necessario, vel medio libero benè cum libertate actus componitur in casu propositionis; multo melius componetur cum illâ decretum de vno, vel altero medio libero; vt constat.

Propositio 2.

82 De decreto disunctiuo immediatè executioni, prædefinienteque vnum vel alterum duorum actuum aut eiusdem voluntatis creatæ aut distinctarum, idque vt exiturum aut in eodem instanti temporis, aut in vno instanti, vel altero sub disunctione, eodem omnino modo philosophandum est, ac de predeterminatione similiter disunctiuâ.

Suppono, decretum hoc aliud non esse a decreto concurrenti cum voluntate creatâ ad alterutrum ex extremis disuncti, circa quod versatur; vt de decreto conditionato immediatè executioni dicebam quæst. 3. proposit. 2. quia per hoc etiam decretum decernitur conditionatè vnumquodque ex extremis talis disuncti prout executioni sub conditione negationis alterius ab omnipotentia diuinâ concurrente cum voluntate creatâ. Vnde, sicut decretum executioni conditionatum ad actum prædefinitum necessitat, si ponatur conditio, iuxta ibi dicta; ita decretum executioni disunctiuum ad alterutrum

ex extremis prædefinitis necessitat, si ponatur negatio alterius; & consequenter non permittit, vt ponatur negatio amorum: absolutèque subinde necessitat, vt vnum, vel alterum ponatur. Id quod ipsissimum munus est prædeterminationis disunctiuæ. De huiusmodi igitur decreto eodem omnino modo philosophandum est, ac de prædeterminatione similiter disunctiuâ, vt propositio data fert. Quocirca omnia, quæ latè scripta relinquimus disput. 30. quæst. 11. de prædeterminatione disunctiuâ, deque omnibus casibus possibilibus ad eam spectantibus, à Lectore recognoscenda, & huic decreto applicanda sunt, ne actum agamus.

Propositio 3.

83 Decretum quoduis disunctiuum purè intentionum prædefiniens vnum, vel alterum duorum actuum siue prout liberum, siue quoad substantiam præcisè, illasam prorsus reliquit vtriusuis libertatem, quando ille executioni mandatur per medium liberum.

Suppono, stante tali decreto, dumtaxat teneri Deum ponere medium efficax ad obtinendum vnum talium actuum: quia ad id tantum necessitata manet per illud diuina voluntas. Poterit tamen ponere ad vtrumque media efficacia, si sibi placuerit. Igitur, si ambo actus sint vnius voluntatis, & ipsa ad eliciendos ambos medijs efficacibus liberis instruat, libera manebit ad omittendum ambos simul, sicque impediendum dictum decretum; si verò ad eliciendum vnum solùm instruat medio efficaci libero, habens pro eliciendo altero vel medium purè sufficiens, vel nullum, libera manebit ad omittendum illum vnum, altero quoque vel liberè, vel necessariò simul omisio, sicque pariter impedito decreto ipso. Cuius ratio ex dictis in præcedentibus promptissima est. Quia nimirum eiusmodi decretum in potentia proxima voluntatis ad dictos actus nequaquam includitur, cum tantum sit principium remotum vnius, vel alterius eorum; atque adeo quando in voluntate adest talis potentia per media libera completa, & consequenter tam ad omisiones, quam ad actus intrinsecè indifferens; nec potest deesse in voluntate libertas, utpote in tali potentia consistens essentialiter; nec potest deesse potestas ad impediendum quicquid extra potentiam ipsam est connexum cum actibus, oppositumque subinde omisionibus actuum.

84 Hinc sequitur, tantumdem esse dicendum primò; si decretum disunctiuum sit de vno, vel altero duorum actuum duarum voluntatum; & vel traque, vel altera tantum instruat medio libero. Erit enim tunc in illis potestas, aut in vtraque, aut in alterâ tantum libera ad omittendum simul ambos actus, sicque impediendum tale decretum. Secundò; si decretum sit de existentia vnius, aut duorum actuum in vno, vel altero instanti temporis. Poterit enim tunc esse libertas in voluntate vel vnâ, vel duplici ad omittendum talem existentiam simul in amobus instantibus, sicque impediendum similiter tale decretum.